

Mario César,
Pat e Rafa Fulas:
con toda a forza
de Urko. Na imaxe
pequena: Charly García

FOTOS: CORTESÍA DO
GRUPO / ARQUIVO

Xa estamos a pasar os mediados de setembro e de novo atopamos maquinaria pesada traballando arreo sobre o quente asfalto desta vizosa estrada infinita que, decote, debuxa a música do país. Tunneladora ruidosa, neste caso, perfectamente engraxada e ben disposta a xuntarnos os tímpanos no centro dunhas cacholas tristemente acostumadas a esta imperante corrección sónica tan pouco sorpresiva e tan vítima da moda que todo o enchoupa. Porque aquí o risco vai impreso nas propias veas dunha proposta que colle o soporte do trío básico de rock: tambores que aplastan, distorsións que cortan e subgrave que se nos espeta dende as cordas gordas. Moito metal e, seguro, moito de calquera das etiquetas propias que lle queiramos pendurar do pé do xénero.

Fano baixo o nome de Urko, criatura mariña que se nos arrepón coma bo can do inferno, e coa cultura do underground como bandeira, inzados de fascinante honestidade artística. Así nos achegan o seu traballo de presentación co certo título de *Ca-*

pítulo I: o retorno do abisal, a golpe de dobre bombo, voces que abren fendas e con tremenda e interminable enerxía implícita. Soando, si, a grupos anteriores tamén perpetrados polos seus propios protagonistas, Flúe, Invivo, Tungsteno e, por suposto, aqueles imprescindibles, iniciáticos e alfaia absoluta da nosa música chamados Túzaros. Así lles vén de casta, amor polo xénero e ideas ben claras.

Urko despegan dende Boqueixón, terra sacra, coa enerxía máis crúa e con salvaxe intensidade para tirarnos á cara caldeiradas inxentes de rock orgánico e metaleiro. Con textos que convidan á reflexión pero tamén tñados de toda a poética contada e agochada nos códigos arqueolóxicos e vernáculos máis próximos e propios. Coa voz necesariamente desgarrada, para evocarnos ao feito da resistencia e do amor polo noso, e a nosa historia, dende o máis instrospectivo pero tamén dende o máis popular. Contundentes pero termando do emotivo e humano alén do cheiro a bruto e animal. Mario César, na guitarra e voz, Pat, no baixo e tamén voz e Rafa Fulas, na batería, chegan para quedar e para facernos crer que aínda hai esperanzas para o avistamento de músicas

auténticas que nacen do pracer absoluto da creación artística e da expresión máis íntima e persoal e antepoñendo este feito a calquera outra cuestión comercial ou de interese meramente popular. Cunha arte gráfica sobresainente asinada polo ilustrador Nando Vázquez que lle confire ao produto un extra de elegancia e valor, gravado e producido, xunto coa banda, por Diego López, e n t r e marzo e abril de 2024 para despois pasar polo masterizado de lago Pico, todo nos Estudos Pouland en Ames.

Xa os podemos escoitar en todas as plataformas mentres datan a presentación do proxecto para o 28 de setembro na Sala Moon de Santiago de Compostela e para o 15 de novembro na Transilvania en Vigo.

Que Charly García publique un novo disco, tiña que ser nova obrigada para xornais e telexornais de todo o mundo. E é que hai quen afirma que o mundo se divide entre os que aman ou odian a Charly, aínda que estamos ben certos de que nesa balanza a goleada do amor sería tan de escándalo como a súa propia existencia humana e artística.

Charly foi, e é, único, salvaxe, furioso, persoal, extravagante se queredes, pero cun talento a altura dos máis grandes. Autor de cancións redondas, e ricas en matices, que deberían ser materia obrigatoria en calquera escola de pop e rock, con letras tan emotivas e profundas como esquivas, humanas, sociais e aéreas. "Los dinosaurios", "Demoliendo hoteles", "Nos siguen pegando abajo", "Cuando ya me empiece a quedar solo", entre outros moitísimos títulos asinados por esa forza da natureza que foi deixando, aló por onde pasou, patas arriba todo como o tremendo furacán que sempre foi.

Agora,

A lóxica de Charly García

bon habitante do olimpo dos deuses está tan por riba de todo que esta *Lógica del Escorpión* ten que ser escoitada e venerada como o astro se merece, e que veñan máis.

pagando a factura física de moito exceso e derroche, acaba de publicar *La lógica del Escorpión*, e de novo o mestre vén voarnos a cabeza cunha entrega a altura de quen é. Ben certo é que xa non tronza os sentidos con aquela enerxía tan xenial e desubicada, mais conserva momentos brillantes cargados de esencia aínda que igual, e loxicamente, algo faltos daquela tormenta feroz marca da casa. "Yo ya sé pero no sé por qué", "El club de los 27", "Rómpela", "Rock and roll star" ou "Autofemicidio" outórganlle o dereito a Charly de facer o que queira aínda coa voz xusta e todo o convencemento e honestidade de mostrarse un tanto cascado e calmado. Novas cancións, algún cover e algunha auto-revisión acompañado de vellos colegas e socios como Pedro Aznar, David Lebón ou o charlista Páez, entre outras. O dito: el é Charly García, e coma